

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 15C/61/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118300893
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Hrebíčková
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2021:6118300893.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II, sudkyňou JUDr. Petrou Hrebíčkovou, v spore žalobkyne: B. Z., K.. X.X.XXXX, O. O. XXX, S., zastúpenej JUDr. Tomášom Čverčkom, advokátom so sídlom Čajakova 5, 040 01 Košice, proti žalovanému: Mesto Košice, Trieda SNP 48/A, 040 11 Košice, o zaplatenie 7.343,28 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie o zaplatenie 1.502,14 s príslušenstvom **z a s t a v u j e .**

II. Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyňi 5.841,14 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.841,14 eur od 21.5.2018 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobkyňi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov v rozsahu **60 %**, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu, doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 2.7.2018, postúpeným súdu dňa 13.8.2018 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 7.343,28 eur podľa jej spoluvlastníckeho podielu (1/9 k celku) spolu s úrokom z omeškania titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. I., R.: S. - G., R.: S. H., vo výmere 5.022 m² zapísaných na LV č. XXXXX, ako parcely registra „C“, špecifikované v žalobnom petite, patriacich do podielového spoluvlastníctva žalobkyne bez právneho titulu a to za obdobie od 2.7.2016 do 1.7.2018. Zároveň žiadala nahradiť trovy konania.

2. Žalobu v podstatnom odôvodnila tým, že žalovaný predmetné nehnuteľnosti užíva od roku 1957, kedy začal na uvedených pozemkoch realizovať výsadbu verejnej zelene. Táto skutočnosť vyplýva aj z LV č. XXXXX, kde je stanovený spôsob užívania pozemku a predovšetkým z listín Magistrátu mesta Košice ako aj z pozvánky zo dňa 18.3.2016, kde mesto Košice uviedlo, že funkčné využitie parciel (aj ostatných parciel evidovaných v tzv. Borovicovom háji) v zmysle platného Územného plánu hospodársko-sídelnej aglomerácie Košice, je pre ne definovaná funkcia verejnej zelene. V zmysle strategického dokumentu mesta Košice- Miestneho územného systému ekologickej stability (ďalej aj „MÚSES“) schváleného uznesením č. 811/2013 Mestským zastupiteľstvom je táto lokalita špecifikovaná ako Mestské biocentrum regionálneho významu BC- RM. Žalobkyňa viackrát vyzývala žalovaného k vysporiadaniu vzájomných vzťahov. Naposledy listom zo dňa 17.5.2018, avšak neúspešne.

3. S poukazom na ust. § 123, § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uviedla, že pokiaľ by medzi žalobkyňou a žalovaným existoval zmluvný vzťah prenajímateľa a nájomcu, žalobkyňa by sa na základe zmluvy vzdala časti svojich práv vyplývajúcich z vlastníctva pozemku a prenechala by predmetné pozemky za peňažnú náhradu do užívania žalovanému.

Vzhľadom na to, že žalovaný užíva pozemky žalobkyne bez akejkoľvek náhrady, došlo k protiprávnemu obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyne a zároveň k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného, ktorý tak získal plnenie bez právneho dôvodu. Zároveň citovala rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/52/2009 zo dňa 31.1.2011, v zmysle ktorého, cit.: „Ak nie je v občianskoprávnej rovine (napr. zmluvou) upravené všeobecné užívanie verejného priestranstva, zahŕňajúce aj len sčasti pozemky vlastnícky patriace tretej osobe, má to za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).“ Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 237/09, ústavný súd zaujal rovnaký postoj k právnej ochrane vlastníkov, cit.: „Vlastník pozemku, na ktorom sa nachádza verejné priestranstvo obce môže od obce požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie, kým nebude na tento pozemok uzatvorená nájomná zmluva, zriadené vecné bremeno alebo nebude pozemok nadobudnutý naspäť do vlastníctva obce.“

4. Pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia žalobkyňa vychádzala zo znaleckého posudku č. 15/2018, v ktorom znalec vyčíslil ročné nájomné vo výške 6,58 eur za m². Pri celkovej výmere 558 m² ide o sumu 7.343,28 eur (6,58 eur x 558 m²= 3.671,64 eur za rok). Táto suma predstavuje majetkový prospech získaný bezdôvodným obohatením sa žalovaného na úkor žalobkyne za obdobie od 2.7.2016 do 1.7.2018 celkovo za dva roky 7.343,28 eur. Nakoľko žalovaný nevyhovel výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia určenej listom zo dňa 17.5.2018, žalobkyňa požaduje úroky z omeškania počnúc dňom 21.5.2018.

5. Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 19Up/427/2018-0 zo dňa 11.7.2018, voči ktorému podal žalovaný odpor v ktorom dôvodil, že zmyslom územného plánu je zadefinovať, na čo je to-ktoré územie vhodné, pričom územný plán neurčuje vlastnícke vzťahy, nestanovuje režim a nekonkretizuje spôsoby jeho využitia. Územný plán teda nenariaďuje, a ani neumožňuje verejnosti, aby pozemky v spoluvlastníctve žalobkyne voľne užívala. Je len na žalobkyni a ostatných spoluvlastníkoch predmetných nehnuteľností, ako so spornými pozemkami naložia. Na sporných nehnuteľnostiach sa nenachádzajú žiadne plochy využívané na rekreáciu, či iné podobné využitie. Ak teda neexistuje užívanie pozemkov v spoluvlastníctve žalobkyne verejnosťou, niet dôvodu na plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia. Navyše žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala, že pozemky v jej spoluvlastníctve sú užívané verejnosťou.

6. V zmysle Miestneho územného systému ekologickej stability je dotknutá lokalita definovaná ako mestské biocentrum regionálneho významu. Tento dokument však nijako neobmedzuje žalobkyňu, keďže jeho podstatou je len zdokumentovanie a vyjadrenie ekologickej kvality skúmaných lokalít. Miestny územný systém ekologickej stability teda nezavádza nový stav, ani existujúci stav nijakým spôsobom nemení, len ho dokumentuje, pričom žiadnym spôsobom neurčuje dotknutú lokalitu na užívanie verejnosťou. Uvedený dokument neustanovuje, že sa má daná lokalita využívať ako verejné priestranstvo, a obdobne tak nie je uvedené ani v Územnom pláne hospodársko-sídelskej aglomerácie Košice.

7. Žalovaný tiež nesúhlasil s použitou dobou návratnosti v znaleckom posudku č. 15/2018, ktorý predložila žalobkyňa a ktorú znalec stanovil v trvaní 15 rokov. V zmysle platnej vyhlášky možno stanoviť obdobie návratnosti v rozmedzí 15 až 40 rokov, pričom doba návratnosti v trvaní 15 rokov sa používa pre pozemky s najvyšším výnosom, spravidla v centre mesta. Podľa názoru žalovaného je v prípade pozemkov evidovaných na LV č. XXXXX možné uvažovať o návratnosti v trvaní 30, nanajvýš 25 rokov, keďže z hľadiska návratnosti nie je predpoklad, že by tieto pozemky boli rovnako výnosné ako pozemky v centre mesta. Závery znalca považoval preto za nesprávne. Za tým účelom predložil znalecký posudok č. 12/2017 vypracovaný znalcom H.. H. J.. Uvedeným znaleckým posudkom bola stanovená všeobecná hodnota nehnuteľnosti a nájmu pozemku - parcela E-KN č. XXXX pôvodne zapísaná na LV č. XXXXX B. S.. Ú.. I. vo výmere 6734 m² (str. XX G. XX/XXXX). V súčasnosti je uvedený pozemok (E-KN XXXX) zapísaný na LV XXXXX ako parcela registra C-KN č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/X U. XXXX/XX, spolu o výmere 6734 m², čo zodpovedá výmere pôvodnej parcely registra E katastra nehnuteľností č. XXXX.

8. Z porovnania mapových podkladov zaznamenávajúcich stav reg. E-KN a aktuálneho registra C-KN je zrejmé, že priebeh parcely E-KN č. XXXX so stavom k 13.8.2018 je totožný s priebehom parciel aktuálne

evidovaných na LV č. XXXXX. Z toho dôvodu má žalovaný za to, že ZP č. XX/XXXX je relevantným dôkazom preukazujúcim všeobecnú hodnotu nájmu mernej jednotky pozemkov evidovaných na LV č. XXXXX. Záverom žalovaný namietal aj žalobkyňou požadovaný 5 % úrok z omeškania z istiny od 21.5.2018, nakoľko mu nebola doručená faktúra ohľadom uplatňovaného nároku, a že tento neeviduje v účtovníctve.

9. K podanému odporu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá zopakovala argumenty preukazujúce dôvodnosť žalobného nároku. K výške bezdôvodného obohatenia uviedla, že je v súlade so znaleckým posudkom č. 15/2018, ba dokonca je v súlade so správaním žalovaného, ktorý prenajíma pozemky, ktoré sú verejná zeleň za sumy omnoho vyššie, ako si dal urobiť znalecký posudok H.. H. J.. Napríklad na KVP doteraz žalovaný prenajímal pozemky- zeleň vyššieho občianskeho vybavenia za 9,15 eur/m². Nesúhlasila s dobou návratnosti určenou v znaleckom posudku č. 12/2017 na 25 rokov, nakoľko sporné pozemky sa nachádzajú takmer v centre mesta. Žalobkyňa predložila v poradí druhý znalecký posudok č. 37/2018 vypracovaný H.. Q. Š., ktorý taktiež určil cenu nájmu na takmer rovnakú úroveň ako znalec H.. Š.. Jeho cena je 6,484 eur/m²/rok a teda je o 0,23 eur vyššia ako žalovaná suma. Záverom poukázal na viaceré právoplatné rozsudky v obdobných konaniach, a to napr. rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 43C/64/2008, sp. zn. 17C/12/2011, sp. zn. 45C/17/2010, sp. zn. 11C/223/2013, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co 476/2013, sp. zn. 3Co 107/2012, sp. zn. 5Co 58/2018.

10. V duplike zo dňa 23.11.2018 žalovaný odkázal na svoju argumentáciu v podanom odpore. Doplnil, že sporné pozemky sa v žiadnom prípade nenachádzajú v centre mesta, a už vôbec nie 15 minút pešou chôdzou tak, ako to uvádzal znalec H.. Š. v znaleckom posudku č. 37/2018. Navyše územie Borovicového hája nemožno považovať za lukratívnu lokalitu, keďže v tejto lokalite nie je plánovaná žiadna investičná činnosť a nevyznačuje sa ani záujmom o kúpu pozemkov. Nesúhlasil preto so závermi znaleckých posudkov predložených žalobcom č. 15/2018 a č. 37/2018, a to s dobou návratnosti tam stanovenou na 15 rokov, ani s výpočtom všeobecnej hodnoty, keď znalci použili povyšujúce faktory v nesprávnej hodnote. Žalobca argumentoval v prospech použitia koeficientu povyšujúcich faktorov v hodnote „1,45“, tým že vyhláška stanovuje aj iné dôvody na zvýšenie hodnoty daného koeficientu. Avšak dôvod použitia povyšujúceho koeficientu, ktorý použil znalec v znaleckom posudku č. 15/2018 podľa neho neobstojí, keďže tak sporné pozemky, ako aj pozemky v ich tesnej blízkosti nie sú územným plánom určené na vyššie využitie, než na aké slúžia v súčasnosti. Vyhláška ministerstva spravodlivosti č. 492/2004 Z.z. určuje rozmedzie, ktorom môže znalec stanoviť hodnotu zvýšeného koeficientu (kz). Minimálna hodnota kz je vyhláškou stanovená na 1,01 a maximálna na 3. Znalec v znaleckom posudku č. 37/2018 použil kz 2, k čomu v hodnotení uviedol, že sa jedná o pozemky určené územným plánom na vyššie zastavanie, než na aké slúžia súčasnosti. Územie Borovicového hája je v územnom pláne hospodársko-sídelskej aglomerácie Košice definované ako verejná zeleň, pričom vyššie využitie daného územia sa do budúcnosti nepredpokladá. Preto ak znalci v znaleckých posudkoch č. 15/2018 a č. 37/2018 zvýšili kz na 0,99 urobili tak z dôvodu, ktorý neexistuje, čo má následne vplyv na nesprávny výpočet všeobecnej hodnoty nájmu. Zároveň nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že pred zmenou využitia územia v roku 2013 bola lokalita Borovicového hája určená na výstavbu. Žalovaný uviedol, že posledná zmena územného plánu bola vykonaná v roku 2006, tá sa však netýkala územia, na ktorom sa nachádzajú pozemky vo vlastníctve žalobkyne, u ktorých bola po dobu vyše tridsiatich rokov stanovená funkcia verejne zelene. Žalovaný pre prípad, že by súd považoval nárok žalobkyne za preukázaný, predložil znalecký posudok č. 9/2018 vypracovaný Inštitútom súdneho inžinierstva, družstvo, Hroncova 3, Košice, ktorý je vypracovaný vysoko odborne, je dostatočne odôvodnený a uvádza pravdivé skutočnosti, v dôsledku čoho nevzbudzuje pochybnosti o jeho správnosti.

11. Žalobkyňa v podaní zo dňa 11.3.2019 k duplike žalovaného uviedla, že je nepravdivé tvrdenie žalovaného, že v lokalite Borovicového hája nie je plánovaná žiadna investičná činnosť a že sa nevyznačuje záujmom o zvýšenú kúpu pozemkov. V celom okolí lokality Borovicový háj sa nachádzajú rodinné domy, tak z juhu, západu, a z východu sa nachádzajú novopostavené byty spoločnosti TITUS Popraská s.r.o., Jedine zo severu je táto lokalita nezastavaná, čo však už v blízkej budúcnosti nebude pravdou, nakoľko podľa zmeny územného plánu aj za cestou Popraská v smere na KVP sa plánuje výstavba rodinných domov. Ďalej poukázal na to, že žalovaný dňa 19.12.1991 na mestskom zastupiteľstve prijal všeobecné záväzné nariadenie č. 2/1991 o zakladaní, údržbe a ochrane zelene, ktorým obmedzilo vlastnícke práva vlastníkov pozemkov v borovicovom háji to tak, že zo stavebných pozemkov vytvorilo verejnú zeleň, ktorú mestské zastupiteľstvo následne premietlo do dnes platného územného plánu. Toto VZN však pre rozpor so zákonom, muselo byť na základe protestu prokurátora zo

dňa 1710.2013 č. Pd 83/12-8, zrušené. Mestské zastupiteľstvo následne prijalo uznesenie č. 797/2013 na svojom XXII. rokovaní dňa 16.12.2013, ktorým VZN č. 2/1991 zrušilo. Výsledkom tohto uznesenia zo dňa 16.12.2013 malo byť to, že žalovaný mal okamžite zmeniť územný plán mesta Košice a vyňať Borovicový háj z územného plánu Mesta Košice ako verejnej zelene. To sa nikdy nestalo a lokalita Borovicového hája je do dnešného dňa vedená zo strany žalovaného ako verejná zeleň. Na tomto rokovaní prijalo mestské zastupiteľstvo uznesenie číslo 811/2013, ktorým schválilo Miestny územný systém ekologickej stability mesta Košice, ktorý je však nezáväzným dokumentom. Zároveň žalobkyňa namietala správnosť znaleckého posudku č. 12/2017 zo dňa 25.1.2017, keď po takmer dvoch rokoch znalecký ústav určil cenu nájmu na m² o 1,26 eur nižšiu než znalecký posudok č. 12/2017, v ktorom bola cena nájmu stanovená na 3,697 eur/m². Z tohto sa javí, že podľa znaleckého ústavu išli ceny nehnuteľností a aj ceny nájmov za necelé dva roky dole, avšak podľa Štatistického úradu SR, priemerné ceny nehnuteľností sa len za posledný rok (jún 2017 až jún 2018) zvýšili o 54,3 % a ceny prenájmov o 15,2 %.

12. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 22.11.2021 zotrval na argumentácii, že na uvedené sporné pozemky je nutné aplikovať zákon č. 66/2009 Z.z. a žalovanému k uvedeným pozemkom vznikol ex lege právny titul k ich užívaniu. Totiž aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. patrí k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva, pričom jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z.z., o čom svedčí aj ich zhodná zákonná konštrukcia. Zároveň žalovaný citoval časti uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.8.2019, následne podporeného aj uznesením Najvyššieho súdu SRT sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020. V citovaných uzneseniach NS SR k odplatnosti vecného bremena zriadeného zákonom č. 66/2009 Z.z. konštatoval, že primeraná náhrada je namieste. S otázkou náhrady bezprostredne súvisí aj otázka, či sa má táto náhrada poskytnúť jednorazovo alebo vo forme opakujúcich sa plnení a dospel k záveru, že právo na náhradu zqa obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/93 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, teda nemôže tomu byť inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Jedná sa teda o jednorazovú odmenu za vznik zákonného vecného bremena. Žalovaný tak vzniesol aj námietku premlčania, keďže jednorázová náhrada za zriadenie vecného bremena vynikla vlastníkovi zaťaženého pozemku ex lege ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., pričom sa nárok premlčuje v trojročnej premlčacej dobe, ktorá uplynula dňa 1.7.2012. Záverom žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 539/2020 zo dňa 28.10.2020, ktorým ústavný súd SR odmietol ústavnú sťažnosť proti uzneseniu NS SR sp. zn. 2Cdo 194/2018 z 26.8.2019.

13. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom sa zúčastnil právny zástupca žalobkyne a žalovaný. Súd v súlade s ust. § 180 CSP prejednal vec v neprítomnosti žalobkyne. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní trval na podanej žalobe. Uviedol, že ide o prejudikovanú vec. Poukázal na to, že v obdobných veciach už existuje 30-40 rozsudkov, kde bola ustálená prax, že súd priznal sumu 5,234 eur za m². Taktiež poukázal aj na rozhodovaciu činnosť odvolacieho Krajského súdu v Košiciach. V danom prípade Borovicový háj nie je verejnou zeleňou, ale tvorí mestské biocentrum. Uvedeným sa zaoberal aj Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 16C/52/2016. Poukázal na skutočnosť, že mesto zrušilo všeobecne záväzné nariadenie z r. 2017, ktoré definovalo Borovicový háj ako verejnú zeleň, preto sa nemôže vzťahovať na toto konanie zákon č. 66/2009 Z.z.. V danom konaní žaluje žalovaného, teda domáha sa vydania nároku titulom bezdôvodného obohatenia. Nakoľko ani žalovaný nenamieta túto skutočnosť v predmetnom konaní, vo vzťahu k Borovicovému háju, neboli totiž vydané ani územné rozhodnutie, ani stavebné povolenie. Samotné tvrdenie, že Borovicový háj je mestským biocentrom, uvádza aj samotný žalovaný v podanom odpore, nakoľko nebolo vydané ani územné rozhodnutie, ani stavebné povolenie, nejde v danom prípade o verejný park. Tieto skutočnosti boli riešené aj v predmetnom konaní sp. zn. 16C/52/2016, kde žalovaný argumentoval, že má sa na toto konanie vzťahovať zákon č. 66/2009. V r. 2016 alebo 2017 bol doručený aj protest prokurátora voči všeobecne záväznému nariadeniu, kde bola definovaná lokalita Borovicový háj ako verejná zeleň. Následne Mesto Košice muselo zrušiť toto všeobecne záväzné nariadenie, nakoľko verejná zeleň nemôže byť na súkromných pozemkoch. Žalobca zároveň zobral žalobu späť nad sumu 5,234 eur za m² ročne s prísl., čo predstavuje sumu vo výške 1.502,14 eura s príslušným 5 % úrokom z omeškania ročne od 21.5.2018 do zaplatenia a žiadal žalobkyňu priznať sumu 5.841,14 eur s 5 % ročným úrokom

z omeškania od 21.5.2018 do zaplata, vrátane trov konania. v záverečnej reči zotrval na svojej doterajšej argumentácii.

14. Obe sporové strany sa na pojednávaní zhodli na tom, že parcely reg. KN-C č. parc. XXXX/X, spôsob využitia č. X a parc. č. XXXX/X, spôsob využitia č. XX tvoria príslušné plochy k parcelám evidovaným na LV č. XXXXX.

15. Žalovaný zotrval na svojich tvrdeniach, ktoré sú obsahom spisu. V záverečnej reči uviedol, že s uplatneným nárokom žalobkyne nesúhlasí s poukazom na jeho posledné vyjadrenie, nakoľko má za to, že na uvedený prípad sa vzťahuje zákon č. 66/2009 Z.z.. Z uvedeného dôvodu žiadal žalobu zamietnuť.

16. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktoré sú obsahom spisu a zistil tento skutkový stav:

17. Žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, v k. ú. I., R.: S.- G., R.: S. H., parcely registra „C“ ,

- parcela č. XXXX/X, o výmere 183 m², druh: trvalé trávne porasty,
- parcela č. XXXX/XX, o výmere 80 m², druh: zastavané plochy a nádvoria,
- parcela č. XXXX/XX, o výmere 272 m², druh: zastavané plochy a nádvoria,
- parcela č. XXXX/XX, o výmere 3604 m², druh: ostatné plochy,
- parcela č. XXXX/X, o výmere 61 m², druh: ostatné plochy,
- parcela č. XXXX/XX, o výmere 822 m², druh: ostatné plochy,

v rozsahu 558 m². Žalovaný užíva predmetné parcely od roku 1957, kedy na týchto pozemkoch začal realizovať výsadbu verejnej zelene. Z predloženého LV č. XXXXX vyplýva, že parcely č. XXXX/XX, Č.. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, sú užívané ako pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba- cestná miestna a účelová komunikácia, parcely č. XXXX/XX U. V.. Č.. XXXX/XX, druh pozemku: ostatné plochy, sú užívané okrasná záhrada, uličná a sídlisková zeleň, park a iná funkčná zeleň a lesný pozemok na rekreačné a poľovnícke využívanie, parcela č. XXXX/X, druh pozemku: trvalé trávne porasty, využívaná ako pozemok, na ktorom sú lúky, lesy a pasienky trvalo porastenými trávami alebo pozemok dočasne nevyužívaný pre trvalý trávny porast, par. č. XXXX/X U. V.. Č.. XXXX/X, druh pozemku: ostatné plochy, je užívaná ako pozemok, na ktorom sú skaly, svahy, rokliny, výmole, vysoké medze s krovím alebo kamením a iné plochy, ktoré neposkytujú trvalý úžitok, pričom podľa zhodného tvrdenia sporových strán tieto dve parcely tvoria príslušné plochy k zvyšným parcelám evidovaným na LV č. XXXXX.

18. V zmysle strategického dokumentu mesta Košice- MÚSES schváleného uznesením č. 811/2013 Mestským zastupiteľstvom (č.l. 332 spisu) je táto lokalita špecifikovaná ako Mestské biocentrum regionálneho významu BC- RM.

19. Odbor výstavby Obvodného národného výboru č. Výst. 2224-a-1985-Bk zo dňa 15.3.1985 vydal rozhodnutie o využití územia pre Borovicový háj v lokalite Košice- Západ so stanovením podmienok. V rozhodnutí bolo konštatované, že zmena využitia územia vyhovuje obecným technickým požiadavkám na stavbu stanovenou vyhláškou č. 83/1946 Zb. Z pracovného rokovania ohľadom územného rozhodnutia akcie „Borovicový háj v lokalite Košice- Západ“, konaného dňa 8.3.1985 na odbore výstavby vyplývajú pripomienky hlavného architekta k predloženému riešeniu sadovníckej úpravy na úrovni VP- pre lokalitu Borovicový háj za Popradskou cestou, stanovisko odboru MHODaP ObNV Košice II a vyjadrenie ZaSP, ktorý uviedol, že v rámci budovania zelene mesta Košíc uvažuje sa s prebudovaním hája nad Popradskou cestou na obvodový park pre Košice. Tento zámer je zosúladený s generelom zelene mesta Košíc a jeho realizáciu podporuje. Po majetkovo-právnom vysporiadaní a výstavbe parku zabezpečia jeho spravovanie a údržbu.

20. Na základe hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku zo dňa 10.11.1987 prešiel Borovicový háj o rozlohe 11,4245 ha k. ú. Košice- Západ v obstarávacej cene 398.054- Sk na Záhradnícky a sad. podnik mesta Košice- Správa verejnej zelene Košice. Dôvodom prevodu správy je úprava Borovicového hája na obvodový park, ktorý bude prevádzkať preberajúci. Majetok bol prevedený ku dňu 30.11.1987.

21. Dňa 3.5.2004 na základe Protokolu o prechode vlastníctva, majetkových práv a záväzkov, v zmysle zákona SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí odovzdala Správa mestskej zelene, so sídlom Rastislavova

79, 040 01 Košice preberajúcemu Mestu Košice, so sídlom Tr. SNP 48/A, 040 11 Košice nehnuteľnosti, okrem iného Borovicový háj o rozlohe 11,4245 ha- k. ú. Košice- Západ s prechodom vlastníctva ku dňu účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí k 1.5.1991. Prílohou č. 7 protokolu bola inventárna a technická karta budovy s názvom Borovicový háj- rozloha 11,4245 ha.

22. Súd z jeho činnosti (napr. rozsudok sp. zn. 16C/52/2016) zistil, že z pracovného rokovania Magistrátu Mesta Košice dňa 30.10.1996 vyplynulo, že Borovicový háj vznikol po r.1960 jeho vysadením s tým, že majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov nebolo vykonané. Vlastníci pozemkov chceli svoje vlastnícke právo realizovať a žiadali, aby územie bolo určené na individuálnu bytovú výstavbu. Z tohto dôvodu ÚHA mesta Košice v r.1993 „navrhol“ zmenu územného plánu z verejnej zelene na zmiešanú funkciu a to občiansku bytovú výstavbu a verejnú zeleň. Mestské zastupiteľstvo však zmenu územného plánu neschválilo. Úrad životného prostredia Košice na základe vyžiadania podkladov ÚHA vydal v marci 1996 stanovisko, v ktorom jednoznačne trval na zachovaní Borovicového hája ako biocentra. Na tomto pracovnom rokovaní všetci dotknutí vlastníci pozemkov žiadali o majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov v ich vlastníctve v alternatívach finančného vysporiadania v cene stavebného pozemku, zámeny pozemkov za stavebné pozemky alebo uzavretie nájomných zmlúv na užívanie týchto pozemkov so zachovaním jestvujúcich vlastníckych práv. Listom zo dňa 14.3.1997, adresovaným riaditeľovi Magistrátu Mesta Košice, žiadal jeden z vlastníkov o poskytnutie informácie, v akom štádiu sa nachádza majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov a aké konkrétne kroky v tejto veci podnikol magistrát. Listom zo dňa 1.4.1997 magistrát oznámil, že problematika týkajúca sa riešenia majetkovoprávneho vysporiadania pozemkov v „Borovicovom háji“ po prejednaní na pracovnom rokovaní dňa 30.10.1996 bola predmetom viacerých jednaní, na ktorých však neboli prijaté jednoznačné závery, bude však potrebné brať do úvahy oprávnené záujmy mesta, t. j. zachovanie Borovicového hája ako biocentra, ako aj záujmy jednotlivých zúčastnených vlastníkov. Z tohto písomného vyjadrenia vyplynulo, že na základe rozhodnutia bývalého Úradu životného prostredia Košice má byť Borovicový háj zachovaný ako biokoridor. Do úvahy preto prichádza iba návrh na uzatvorenie nájomných vzťahov k pozemkom, vlastníctvo ktorých ostane zachované. Listom zo dňa 13.5.1997 označeným ako Majetkovoprávne vysporiadanie pozemkov v Borovicovom háji tiež oznámil, že v súlade s uznesením Mestského zastupiteľstva, ktoré neschválilo zmenu územného plánu, navrhli vlastníkom pozemkov uzatvorenie nájomných zmlúv (uvedené vyplynulo aj z listinných dôkazov predložených v súdnom konaní vedenom na tunajšom súde pod. sp. zn. 13C/917/1999).

23. Všeobecne záväzné nariadenie mesta Košice č. 25 o miestnom územnom systéme ekologickej stability účinné dňom 24.11.1994 medzi existujúce a navrhované biocentra v § 3 ods. 3, bod 13 zaradil aj Borovicový háj. Žalovaný sa aj správal ako vlastník verejnej zelene „Borovicový háj“, o čom svedčí aj jeho list zo dňa 15.10.2009, číslo A/2009/14990, adresovaný Správe katastra Košice, ktorým žiadal o zápis vecného bremena k niektorým pozemkom v jeho prospech, pričom obsahom tohto práva mala byť povinnosť vlastníkov pozemkov nachádzajúcich sa pod verejnou zeleňou strieť údržbu a užívanie pozemkov mestom Košice a jeho správcami v rozsahu a spôsobom potrebným na zabezpečenie činnosti pri udržiavaní, ochrane a zveľaďovaní verejnej zelene. Dôvodil, že verejnú zeleň „Borovicový háj“ mu odovzdala Správa mestskej zelene v Košiciach protokolom zo dňa 3.5.2004.

24. Všeobecne záväzné nariadenie mesta Košice č. 2/1991 o zakladaní, údržbe a ochrane verejnej zelene bolo napadnuté protestom prokurátora, nakoľko boli zistené porušenia ustanovení jednotlivých tam špecifikovaných zákonov, v ktorom prokurátor konštatoval, že dochádza k neprípustnému zasahovaniu do výkonu užívateľských práv vlastníkov spojených s vlastníckym právom k nehnuteľnostiam. Mesto Košice nedovoľuje zasahovať do vlastníckeho práva fyzických a právnických osôb a v neprípustnej miere určuje ako majú užívať a disponovať so svojim súkromným majetkom ohľadom údržby a správy verejnej zelene. Ak Mesto chce dodržiavať povinnosti upravené v § 4 VZN pri tvorbe, údržbe a správe zelene, nič mu v tom nebráni, naopak mesto je povinné v zmysle ust. § 4 ods. 3, písm. g) zákona o obecnom zriadení zabezpečiť údržbu a správu verejnej zelene, čo nie je nutné riešiť vydaním VZN. Je neprípustné, aby v § 4 VZN zakotvené povinnosti boli platné a záväzné aj pre subjekty odlišné od mesta Košice. Mesto Košice prekročilo svoju normotvornú právomoc. Následne toto VZN bolo zrušené uznesením Mestského zastupiteľstva v Košiciach č. 797/2023 na svojom 22. rokovaní dňa 16.12.2013. Uznesením Mestského zastupiteľstva v Košiciach č. 811 zo dňa 16.12.2013 bol schválený Miestny územný systém ekologickej stability mesta Košice (MÚSES). Z listiny zo dňa 18.3.2016 označenej ako pozvánka vyplýva, že dňa 6.4.2016 sa malo uskutočniť pracovné rokovanie za účelom začatia procesu tvorby vzájomnej dohody medzi mestom Košice s vlastníkami, resp. spoluvlastníkmi pozemkov

o obojstranne prijateľnom funkčnom využití pozemkov, s cieľom zachovania maximálneho podielu existujúcej vzrastlej zelene na pozemkoch, ako súčasť zelenej infraštruktúry mesta Košice. Uznesením Mestského zastupiteľstva z XV. zasadnutia zo dňa 24.4.2017 pod č. 745 bolo schválené riešenie odkúpenia lokality Borovicový háj s finančným dopadom na rozpočet mesta, so schválením splátkového kalendára rozloženého na niekoľko rokov. Z uznesenia Mestského zastupiteľstva v Košiciach z XVIII. zasadnutia zo dňa 11.12.2017 pod č. 973 bola schválená kúpa pozemkov v lokalite Borovicový háj za kúpnu cenu 69,61 €/m².

25. Zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom H.. Q. Š. z odboru Stavebníctvo, odvetvie Odhad hodnoty nehnuteľností pod č. 15 zo dňa 28.6.2018 (č.l. 55 a nasl. spisu), ktorý predložila žalobkyňa vyplýva všeobecná hodnota ročného nájmu pozemkov 6,58 €/m².

26. Zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom H.. H. J. č. 12/2017, ktorý predložil žalovaný, vyplýva všeobecná hodnota ročného nájmu pozemkov, ktoré sú predmetom tohto konania v sume 3,637 eur/m² (str. 24 znaleckého posudku).

27. Zo znaleckého posudku č. 37/2018 zo dňa 6.8.2018 vypracovaného znalcom H.. Q. Š., ktorý predložila žalobkyňa (ako druhý v poradí), vyplýva všeobecná hodnota ročného nájmu pozemkov, ktoré sú predmetom konania v sume 6,484 eur/m².

28. Zo znaleckého posudku č. 9/2018 zo dňa 20.9.2018, vypracovaného Inštitútom znalcov súdneho inžinierstva, družstvo, so sídlom Hroncova 3, Košice, vyplýva všeobecná hodnota ročného nájmu pozemkov, ktoré sú predmetom tohto konania v sume 2,674 eur/m² za rok 2017 a v sume 2,749 eur/m² za rok.

29. Z nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi Mestom Košice ako prenajímateľom a nájomcom spoločnosťou Wash Center, s.r.o., so sídlom Cínova 7, Košice zo dňa 21.2.2012 vyplýva, že nájomné za nájom pozemku parcela č. XXXX/X o výmere 532 m² v k. ú. Grunt je vo výške 9,158 €/m²/rok, t.z. 4.872 eur ročne za celý predmet nájmu.

30. Z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi Mestom Košice ako predávajúcim a kupujúcim spoločnosťou Wash Center s.r.o. zo dňa 21.2.2018 vyplýva, že predmetom predaja sú pozemky registra C- KN parcela č. XXXX/XX o výmere 203 m², parcela č. XXXX/XX o výmere 806 m² a časť parcely č. XXXX/XXX o výmere 278 m² v k. ú. Grunt, ktorý bol schválený uznesením Mestského zastupiteľstva v Košiciach č. 1056 zo dňa 12.2.2018. Kúpna cena nehnuteľnosti bola zmluvnými stranami dohodnutá vo výške 128.700 eur.

31. Z vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou predmetných pozemkov o veľkosti 1/9 k celku, v celkovej výmere 558 m².

32. Nárok žalobkyne vo vzťahu k pozemkom parcela č. parcela č. XXXX/X, o výmere 183 m², druh: trvalé trávne porasty, parcela č. XXXX/XX, o výmere 80 m², druh: zastavané plochy a nádvoría, parcela č. XXXX/XX, o výmere 272 m², druh: zastavané plochy a nádvoría, parcela č. XXXX/XX, o výmere 3604 m², druh: ostatné plochy, parcela č. XXXX/X, o výmere 61 m², druh: ostatné plochy, parcela č. XXXX/XX, o výmere 822 m², druh: ostatné plochy, na ktorých sa nachádza inžinierska stavba (parc. č. XXXX/XX, parc. č. XXXX/XX), verejná zeleň (parc. č. XXXX/XX, V. Č.. XXXX/XX), ako aj k nim príľahlé pozemky (par. č. XXXX/X, V. Č.. XXXX/3) súd právne posúdil podľa nasledujúcich právnych predpisov:

33. Podľa § 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z.z.“), tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

34. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa stal podľa osobitných predpisov vlastníkom stavby prechodom z vlastníctva štátu bez majetkovoprávneho

usporiadania vlastníctva k pozemkom (ďalej len „vlastník stavby“), môže poskytnúť zámennou zmluvou vlastníkovi pozemku pod stavbou náhradný pozemok, ktorý je v jeho vlastníctve. Náhradný pozemok v primeranej výmere, bonite a rovnakého druhu, ako bol pôvodne pozemok pred zastavaním, poskytne vlastník stavby v tom istom katastrálnom území. Ak územie obce tvorí viac katastrálnych území, náhradný pozemok sa poskytne v rámci územia obce.

35. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z., ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu.

36. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., konanie o nariadení pozemkových úprav z dôvodu usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou podľa tohto zákona sa začína na žiadosť vlastníka stavby. Pri usporiadaní vlastníckych vzťahov k pozemkom podľa tohto zákona sa prihliada na potreby vlastníka stavby.

37. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

38. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z., vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

39. Podľa § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka, vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo strpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe.

40. Podľa § 151o OZ, vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností. Zmluvou môže zriadiť vecné bremeno vlastník nehnuteľnosti, pokiaľ osobitný zákon nedáva toto právo aj ďalším osobám. Ak nie je vlastník stavby zároveň vlastníkom príľahlého pozemku a prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak, súd môže na návrh vlastníka stavby zriadiť vecné bremeno v prospech vlastníka stavby spočívajúce v práve cesty cez príľahlý pozemok.

41. Podľa § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu.

42. Podľa čl. 20 ods. 1 vety druhej Ústavy Slovenskej republiky, vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

43. Podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

44. Vo vzťahu k pozemkom parcely č. parc. č. XXXX/XX, druh pozemku zastavané plochy a nádvorí, o výmere 80 m², parc. č. XXXX/XX druh pozemku zastavaná plocha o výmere 272 m², spôsob využitia pozemku 22- pozemok na ktorom je postavená inžinierska stavba- cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasť ako aj parc. k nim

príľahlým parc. č. XXXX/X o výmere 183 m², druh pozemku trvalé trávne porasty, par. č. XXXX/X o výmere 61 m², druh pozemku ostatné plochy, na tieto sa vzťahuje zákon č. 66/2009 Z.z.

45. U parc. č. XXXX/XX o výmere 3604 m², druh pozemku ostatné plochy a par. č. XXXX/XX o výmere 822 m², druh pozemku ostatné plochy, spôsob ich využitia súd zistil, že ide o pozemky, na ktorých sa nachádza okrasná záhrada, uličná a sídlisková zeleň, park a iná funkčná zeleň a lesný pozemok na rekreačné a poľovnícke využívanie. Na tieto pozemky sa podľa názoru súdu vzťahuje zákon č. 66/2009 Z.z., nakoľko predmetný zákon rieši usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ust. § 1 ods. 1 cit. zákona). Z uvedeného vyplýva, že zákon v ust. § 1 ods. 1 stavia aj verejnú zeleň na roveň so stavbou. Podľa stavebného zákona v zmysle jeho ust. § 43a sú stavbami pozemné a inžinierske stavby, pričom za inžinierske stavby sa považujú aj zábavné a oddychové parky. Navyše tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu. Ostatné typy verejnej zelene sú teda upravené v ust. § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. Z uvedeného vyplýva, že na vyššie uvedené pozemky žalobkyňa sa vzťahuje uvedený zákon, nakoľko sa na nich nachádza verejná zeleň. Druhou podmienkou, pre ktorú sa aplikuje predmetný zákon je, že ide o stavbu, resp. verejnú zeleň, ktorá prešla do vlastníctva mesta podľa zákona SNR č. 138/1992 Zb. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázať, že celá lokalita Borovicového hája o rozlohe 11,4245 ha - k. ú Košice - Západ prešla do vlastníctva mesta na základe delimitačného Protokolu o prechode vlastníctva, majetkových práv a záväzkov zo dňa 3.5.2004 zo Správy mestskej zelene Košice v zmysle predmetného zákona s účinnosťou k 1.5.1991. Súd konštatuje, že aj táto podmienka je splnená.

46. Sporným medzi stranami nie je, či patrí žalobkyňi náhrada, sporným je, či ide o náhradu jednorazovú alebo opakovanú. Účelom zákona č. 66/2009 Z.z. je usporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa zákona č. 138/1991 Z.z. o majetku obcí. Prijatím tohto zákona došlo na pozemkoch vlastníkov k zriadeniu vecného bremena, ktorého charakter je len dočasný, t.j. pokiaľ sa vlastníci pozemkov s oprávneným z vecného bremena nedohodnú na usporiadaní vzájomného vzťahu spôsobom predpokladaným v ust. § 2 a 3 tohto zákona. Zákon nadobudol účinnosť dňa 1.7.2009 a odvtedy neboli usporiadané majetkové vzťahy Mesta Košice ako oprávneného z vecného bremena so žalobkyňou. Z vykonaného dokazovania je zjavné, že snahy o usporiadanie týchto vzťahov boli intenzívne vyvíjané ešte pred účinnosťou tohto zákona, keď prebiehali viaceré pracovné rokovania, na ktorých sa zúčastňovali aj vlastníci dotknutých pozemkov z lokality Borovicového hája. Prvotnými návrhmi na vyriešenie tejto situácie bolo buď finančné vysporiadanie v cene stavebného pozemku, zámeny pozemkov za stavebné pozemky alebo uzavretie nájomných zmlúv za užívanie týchto pozemkov so zachovaním jestvujúcich vlastníckych práv. Neskôr sa spôsob úpravy týchto vzťahov ustálil na uzatváraní nájomných zmlúv s vlastníkmi nehnuteľností. Ani k uvedenému však nedošlo, a to ani po zriadení zákonného vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z.z. Mesto Košice riešilo túto situáciu len s niektorými vlastníkmi a to odkúpením pozemkov, ako je súdu známe z jeho činnosti. Ešte Uznesením Mestského zastupiteľstva z XV. zasadnutia zo dňa 24.4.2017 pod č. 745 bolo schválené riešenie odkúpenia lokality Borovicový háj s finančným dopadom na rozpočet mesta, so schválením splátkového kalendára rozloženého na niekoľko rokov. Z uznesenia Mestského zastupiteľstva v Košiciach z XVIII. zasadnutia zo dňa 11.12.2017 pod č. 973 bola schválená kúpa pozemkov v lokalite Borovicový háj za kúpnu cenu 69,61 €/m². Aj napriek uvedenému, k riešeniu sporného vzťahu so žalobkyňou zo strany mesta do dnešného dňa nedošlo. Žalobkyňa, ako aj iným vlastníkom tak neostávalo iné, len sa obrátiť so žalobami na súd. Mesto však ostáva naďalej nečinné (viac ako 12 rokov) a nakoľko zákon nestanovuje dobu, do kedy sa má s vlastníkmi pozemkov vysporiadať, sú tak vlastníci takýchto pozemkov ponechaný napospas vôle zo strany žalovaného, čo súd považuje za nespravodlivé.

47. Zákon navyše ani nerieši otázku finančnej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, avšak súdnou praxou tunajšieho súdu a Krajského súdu v Košiciach bolo postupne ustálené, že vlastníkovi pozemku patrí opakujúca sa (nie jednorazová) náhrada vo výške obvyklého nájomného.

48. Žalobkyňa síce opiera svoj nárok o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak súd zdôrazňuje, že vecné bremeno zaťažuje žalobkyňu ex lege (vzniklo zo zákona č. 66/2009 Z.z.) a

žalovaný je zo zákona oprávneným z tohto vecného bremena, preto nemôže ísť o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne v súvislosti s vecným bremenom zriadeným a upraveným zákonom č. 66/2009 Z.z., z ktorého je žalovaný oprávnený držať a užívať nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne a táto je povinná toto obmedzenie svojho vlastníckeho práva strpieť, je dôvodný a žalobkyni patrí náhrada za nútené obmedzenie jej vlastníckeho práva.

49. Žalovaný v konaní poukazoval na závery odlišné od doterajšej rozhodovacej praxe v rozhodnutiach Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.8.2019 a sp. zn. 8 Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, v zmysle ktorých náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods.1 zákona č. 66/2009 Z.z. je jednorazová a vzniká tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona, t.j. 1.7.2009, pričom sa premlčuje v lehote 3 rokov, čo využil aj žalovaný a vzniesol námietku premlčania. Predmetné rozhodnutia vychádzajú z rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.4.2016 (R 73/2016) a sp. zn. 7 Cdo/26/2014 zo dňa 24.3.2016, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a konštatovali, že v nich vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zák. 66/2009 Z.z.

50. V prvom rade súd poukazuje na rozdielnosť účelu zákona č. 66/2009 Z.z. a zákona č. 182/1993 Z.z., o ktorý sa oprel aj najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach. Zásadný rozdiel medzi právnou úpravou vecného bremena, výkon práva ktorého je vlastníkom povinný strpieť podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a zákona č. 182/1993 Z. z., je v tom, že vlastníkom pozemku pod stavbou podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu len do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území, pričom pozemkové úpravy podľa zákona č. 330/1991 Zb. majú byť konečným spôsobom majetkovoprávneho usporiadania pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky podľa osobitných predpisov. Z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva dočasnosť zákonom vzniknutého vecného bremena podľa § 4 ods. 1 tohto zákona. Z dôvodovej správy k § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. vyplýva: „Vecné bremeno nezakladá vlastnícke právo k pozemkom a nie je definitívnym riešením“. Na rozdiel od tejto právnej úpravy zákon č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v § 23 ods. 4 ukladá vlastníkovi domu, ktorý nie je vlastníkom pozemku, na ktorom je dom postavený, usporiadať vlastníctvo k pozemku pred prvým prevodom vlastníctva bytu alebo nebytového priestoru v dome. Podľa ods. 5 tohto zákonného ustanovenia, ak vlastníkom domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností. V zákone o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nie je trvanie vecného bremena žiadnym spôsobom obmedzené (tak ako v § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. - do vykonania pozemkových úprav), preto je vecné bremeno vzniknuté zo zákona č. 182/1993 Z. z. trvalým a konečným riešením usporiadania majetkovoprávnych vzťahov vlastníkov bytov a nebytových priestorov k pozemku pod touto stavbou a vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z. iba dočasným riešením do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

51. Podľa názoru súdu je práve preto potrebné sa osobitne venovať právnej úprave uvedenej v zákone č. 66/2009 Z.z. a v prípade, ak zákon neupravuje možnosť náhrady, túto žalobkyni priznať a do usporiadania vzťahov s Mestom Košice jej priznať náhradu opakujúcu sa. Bolo by nespravodlivé, ak by žalobkyni, ako aj ostatným vlastníkom pozemkov, na ktorých sa nachádza verejná zeleň, ostalo len holé vlastníctvo a popritom by nemali právo na žiadnu náhradu, s neistým usporiadaním vzťahov s Mestom Košice, nakoľko zákon nestanovil dobu, dokedy majú byť predmetné vzťahy usporiadané. Ako už súd uviedol vyššie, súdu je známe, že s niektorými vlastníkmi Mesto Košice uzatvorilo kúpne zmluvy, ostáva však oveľa väčšia časť vlastníkov (vrátane žalobkyne), u ktorých mesto nekoná s poukazom na vyššie spomenuté uznesenia Mestského zastupiteľstva z XV. zasadnutia zo dňa 24.4.2017 pod č. 745 a z XVIII. zasadnutia zo dňa 11.12.2017 pod č. 973. Platenie opakujúcej sa náhrady, ktorá bola doteraz súdmi priznávaná, bolo jednoznačne väčšou motiváciou pre žalovaného usporiadať niektoré majetkové vzťahy. Nepriznaním náhrady zo strany súdov by sa do nevýhodnej pozície dostali opäť len vlastníci pozemkov.

52. K vydaným rozhodnutiam najvyššieho súdu súd uvádza, že jedno, prípadne dve nepublikované rozhodnutia NS SR nemôžu predstavovať ustálenú rozhodovaciu prax. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 115/2020 zo dňa 6.10.2020. Súd sa s uvedenými rozhodnutiami najvyššieho súdu nestotožňuje.

53. Na podporu záveru súdu o oprávnenosti žalobkyne na náhradu vo forme opakujúcej sa náhrady súd konštatuje, že fakticky bez ohľadu na cieľ sledovaný zákonodarcom, resp. spôsob akým vznik týchto vecných bremien upravil, teda ich zriadil zákonom, nie je možné opomenúť a predovšetkým neprihliadnuť na dôsledok, aký takáto úprava vyvolala u vlastníka nehnuteľnosti ako osoby z takéhoto vecného bremena povinnej. Nespochybniteľne ho v konečnom dôsledku obmedzuje, prípadne úplne vylučuje z užívania nehnuteľnosti, keďže ju nemôže držať, užívať a nakladať a s týmto obmedzením, ktoré je v jeho neprospech, nie je spojená žiadna náprava a ani možnosť tento stav zmierniť. Uvedená skutočnosť nastala tak, ako to vyplýva z povahy zákonných vecných bremien, bez jeho súhlasu a jej riešenie je ponechané výlučne na vôli subjektu z tohto vecného bremena oprávneného, teda Mesta Košice, ako už súd uviedol.

54. Článok 20 ods. 4 Ústavy je premietnutý do § 128 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vlastnícke právo možno vyvlastniť alebo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu. Ako bolo uvedené vyššie, takto zriadené zákonné vecné bremeno sa riadi okrem § 151n a nasl. Občianskeho zákonníka aj úpravou § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Jediným ústavne akceptovateľným riešením je poskytnutie takého výkladu obmedzenia vlastníckeho práva vykonaného práve zákonom č. 66/2009 Z.z., aby bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva, teda poskytnutie primeranej náhrady za užívanie nehnuteľnosti žalovaného realizáciou vecného bremena zriadeného zákonom, kým vzťah medzi oprávneným a povinným z tohto vecného bremena nebude vyriešený spôsobom a postupom ním predpokladaným. Uvedené konštatoval aj Krajský súd v Košiciach v rozsudku z 12.11.2014 č. k. 1Co/312/2013-166, pričom táto povinnosť všeobecných súdov vyplýva z ním citovaných právnych nálezov Ústavného súdu SR PL.ÚS 19/09, I.ÚS 23/01, III.ÚS 328/05, III.ÚS 117/06 (viď aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/37/2021 zo dňa 18.5.2021).

55. Na základe uvedeného preto skutočnosť, že zákon žiadnym spôsobom neupravuje stav do doby, kým je vlastníkovi pozemku pridelený náhradný pozemok, resp. budú usporiadané vzťahy k pozemku pod stavbou v konaní o pozemkových úpravách a zároveň žalobkyňa je povinná výkon práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu strieť do okamihu vykonania pozemkových úprav, nemožno chápať tak, že žalobkyni nevzniklo a nepatrí právo na náhradu za vecné bremeno, ktoré zafažuje jeho nehnuteľnosť. Podľa názoru súdu nie je možné pripustiť výklad, že pokiaľ zákonodarca ich odplatnosť nestanovil, bez ďalšieho im táto náhrada nepatrí. Je pravdou, že § 151 n a nasl. Občianskeho zákonníka nestanovuje odplatnosť vecných bremien, a preto môžu byť aj bezodplatné, tak ako dôvodí žalovaný, súd však odplatný charakter zákonných vecných bremien odvodzuje z ústavy a § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nič to nemení na závere, že zmluvné vecné bremená môžu byť aj bezodplatné. Ak však vznikajú inak ako na základe dohody, resp. bez súhlasu povinného z vecného bremena, musí byť poskytnutá náhrada. Dôsledkom zákona č. 66/2009 Z.z. je nútené obmedzenie vlastníckeho práva, za ktoré podľa úpravy § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka a teda aj čl. 20 ods. 4 Ústavy SR patrí náhrada, pričom je irelevantné že sa tak stalo priamo zákonom, keď hoci takého obmedzenie môže nastať len na základe zákona. K nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva bez ohľadu na spôsob jeho vzniku (zákonom alebo na základe zákona) došlo a súd je povinný na toto obmedzenie, pokiaľ sa žalobca za dôsledky ním vyvolané domáha náhrady, prihliadnuť a zabezpečiť ochranu vlastníckeho práva v súlade s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

56. Nie je možné opomenúť ani skutočnosť, že celé riešenie situácie zveril zákonodarca do rúk práve a výlučne tým, ktorí sú z takéhoto vecného bremena oprávnení. Pokiaľ bolo úmyslom zákonodarcu vyriešiť práve sporné situácie medzi vlastníkami stavieb a vlastníkami pozemkov podľa tohto zákona a zároveň ponechať toto riešenie výlučne na vlastníka stavby, je nutné uzavrieť, že počas tohto obdobia musí byť vlastníkovi nehnuteľnosti poskytnutá primeraná náhrada do vykonania konečnej úpravy. Na tomto závere nič nemení ani zákonom predpokladaná dočasnosť týchto vecných bremien. Práve do vykonania pozemkových úprav, ktoré zákon zo strany žalovaného predpokladá, aj keď ich vymedzuje ako dočasné, ale na druhej strane časovo nevymedzuje a nestanovuje konkrétny časový rámec, dokedy môžu trvať a v konečnom dôsledku tak môže existovať aj neurčitý a neobmedzený čas, žalobkyni za toto obmedzenie vlastníckeho práva patrí náhrada, ktorá v žiadnom prípade nie je v kolízii s nárokom, ktorý jej vznikne v rámci konečnej úpravy.

57. Dočasnosť vecných bremien zriadených zákonom č. 66/2009 Z.z. úzko súvisí aj s povahou ich odplatnosti, teda či náhrada má jednorazový alebo opakujúci sa charakter. Pri spôsobe, akým zákonodarca vymedzil dočasné trvanie týchto vecných bremien, je podľa názoru súdu spravodlivá práve

náhrada spočívajúca v opakujúcom sa plnení, ktoré svojim spôsobom s ohľadom len na zákonom predpokladanú aktivitu žalovaného pri riešení užívania pozemku, ho núti (alebo by malo) k usporiadaniu vzťahov s vlastníkom pozemku.

58. Tento záver nachádza oporu predovšetkým v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 42/2015 zo dňa 12.10.2016, v zmysle ktorého „Ústava ani dodatkový protokol výslovne neustanovujú, že primeraná náhrada sa nesmie poskytnúť opakovane, ani neurčujú príkaz, aby sa poskytla jednorázovo. V súlade s ústavou aj s dodatkovým protokolom sa primeraná náhrada môže priznať jednou čiastkou, ktorá sa bude vyplácať na splátky. V súlade s ústavou aj s dodatkovým protokolom primeraná náhrada (čl. 20 ods. 4 ústavy) môže mať povahu opakujúceho sa plnenia. Na rozdiel od primeranej náhrady, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje jednorázovo, pri nútenom obmedzení vlastníckeho práva možno uvažovať o pravidelných platbách primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia.“ Ústavný súd SR už aj v rozhodnutí sp. zn. III.ÚS 237/2009 uviedol, že „na rozdiel od vyvlastnenia, kde môže dôjsť k jednorázovému vyplateniu náhrady, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o opakovaných platbách primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia.“ V tomto náleze Ústavný súd vyslovil v prípade vecných bremien pod energetickými zariadeniami, zohľadňujúc aj ich dočasnú (pričom práve v dočasnosti je tu podobnosť vecných bremien pod energetickými zariadeniami, ako aj v prípadoch vecného bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z.), že jednorázovú náhradu nepovažuje za ústavne konformnú.

59. Na základe vyššie uvedených právnych úvah a citovaných rozhodnutí súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne, je čo do základu dôvodný a preto žalobkyni patrí opakovaná finančná náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, a to vo výške obvyklého nájomného.

60. Vzhľadom na záver súdu o opakovanej náhrade v prospech vlastníka nehnuteľnosti zaťaženej zákonným vecným bremenom podľa zákona č. 66/2009 Z.z., je námietka premlčania vznesená žalovaným v písomnom podaní zo dňa 22.11.2021 nedôvodná. Nakoľko žalobkyni vo vzťahu k žalovanému (oprávnený zo zákonného vecného bremena) patrí nárok na opakujúcu sa náhradu za obmedzenie jej vlastníckeho práva k dotknutým pozemkom a uplatnila si nárok za obdobie od 2.7.2016 do 1.7.2018, pričom sa aplikuje všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka, nárok žalobkyne nie je premlčaný, nakoľko žaloba bola podaná dňa 2.7.2018, teda v rámci zákonnej 3 ročnej premlčacej doby, ktorá sa vzťahuje na posudzovanie nároku zo zákonného vecného bremena.

61. Medzi stranami bola sporná výška náhrady titulom obvyklého nájomného. Obsahom spisu sú štyri znalecké posudky. Žalobkyňa v konaní predložila znalecký posudok č. 15/2018 vypracovaný znalcom H.. Q. Š. V. Q., ktorý stanovil výšku ročného nájomného na sumu 6,580 €/m² s určením doby návratnosti 15 rokov. Žalovaný v konaní namietal predmetný znalecký posudok z dôvodu stanovenej doby návratnosti, ktorú použil znalec pri posudzovaní pozemkov. Za tým účelom predložil vlastný znalecký posudok vypracovaný H.. H. J. č. 12/2017, kde znalec uviedol hodnotu ročného nájmu 3,637 €/m² a za dobu návratnosti uviedol 25 rokov. Žalobkyňa následne predložila znalecký posudok č. 37/2018 vypracovaný znalcom H.. Q. Š., v ktorom znalec stanovil výšku ročného nájomného na sumu 6,484 €/m² s určením doby návratnosti 15 rokov. V zmysle platnej vyhlášky možno stanoviť obdobie návratnosti v rozmedzí 15 až 40 rokov, to znamená, že obaja znalci dodržali stanovený rozsah doby návratnosti, pričom doba návratnosti v trvaní 15 rokov sa používa pre pozemky s najvyšším výnosom, spravidla v centre mesta. Súd konštatuje, že pozemky vo vlastníctve žalobkyne sa nepochybne nachádzajú v lukratívnej lokalite v blízkosti centra mesta.

62. Žalobkyňa sa však po čiastočnom späťvzátí žaloby (o 1,346 eur/m²) v konaní nedomáha náhrady vo výške 6,58 €/m² ročného nájmu, ale vo výške 5,234 €/m² ročného nájmu. Všetky štyri znalecké posudky vychádzali zo všeobecnej východiskovej hodnoty 26,56 €/m². V znaleckom posudku č. 12/2017 určil znalec koeficient povyšujúcich faktorov na 1,3. V znaleckom posudku č. 15 Ing. Š. bol koeficient povyšujúcich faktorov stanovený na 1,45 a v znaleckom posudku H.. Š. bol koeficient povyšujúcich faktorov stanovený na 2, pričom znalec uviedol, že sa jedná o pozemky určené územným plánom na vyššie využitie, než na aké slúžia v súčasnosti. Zo znaleckého posudku vypracovaného Inštitútom znalcov súdneho inžinierstva č.9/2018 vyplýva, že koeficient povyšujúcich faktorov sa u uvedených pozemkov nevyskytuje, pričom všeobecná hodnota pozemku bola stanovená na 59,04 eur/m² teda nižšia ako v znaleckom posudku H.. J., kde táto činila 69,61 eur/m².

63. Predmetom konania je obdobie od 2.7.2016 do 1.7.2018, preto súd hodnotí znalecký posudok žalovaného zo dňa 14.2.2017 ako neaktuálny, pokiaľ ide o posudzované obdobie od 2.7.2016 do 1.7.2018, keďže bol vypracovaný na základe objednávky zo dňa 25.1.2017. Rozdiel medzi znaleckými posudkami predloženými žalobkyňou a žalovaným je v dobe návratnosti, kým v znaleckom posudku č. 12/2017 je doba návratnosti stanovená na 25 rokov, v znaleckých posudkoch č. 15 a č. 37/2018 je doba návratnosti 15 rokov. Za nadhodnotenú súd považoval sumu určenú znaleckými posudkami predloženými žalobkyňou a to v znaleckom posudku č. 15 z 28.6.2018 a č. 37/2018 (6,580 eur/m², 6,484 eur/m²). Pokiaľ ide o dobu návratnosti, súd sa zhoduje s názorom žalovaného, že v zmysle platnej vyhlášky možno stanoviť obdobie návratnosti v rozmedzí 15 až 40 rokov, pričom doba návratnosti v trvaní 15 rokov sa používa pre pozemky s najvyšším výnosom, spravidla v centre mesta. V prípade pozemkov evidovaných na LV č. XXXXX je možné uvažovať o návratnosti v trvaní 30, nanajvýš 25 rokov, keďže z hľadiska návratnosti nie je predpoklad, že by tieto pozemky boli rovnako výnosné ako pozemky v centre mesta.

64. Naopak za nízku považoval súd hodnotu ročného nájomného, ku ktorej dospel Inštitút súdneho inžinierstva v znaleckom posudku č. 9/2018, pričom sa zaoberal priamo dotknutými pozemkami, ktoré sú predmetom tohto konania a ktorý stanovil výšku ročného nájomného pozemkov na 2,749 €/m² za rok 2018 a 2,674 €/m² za rok 2017. Inštitút ako dobu návratnosti použil hodnotu 30 rokov.

65. Žalobkyňou uplatnenú výšku ročného nájmu 5,234 €/m² súd považuje za primeranú, pričom predmetná výška bola súdmi priznávaná aj v obdobných konaniach, na ktoré poukazovala žalobkyňa v replike.

66. Súd vzhľadom na vyššie uvedené úvahy dospel k záveru, že základ nároku žalobkyne je daný, nakoľko užívaním pozemkov žalobkyne, na ktorých sa nachádza, na ktorých sa nachádza inžinierska stavba žalovaného, ako aj verejná zeleň, a priľahlé pozemky patrí žalobkyni náhrada za nútené obmedzenie jej vlastníckeho práva. Pri výpočte vychádzal zo sumy 5,234 € za 1m², čo pri výmere 558 m² predstavuje sumu 2.920,75 eur ročne (5,234 eur x 558 m²), čo za obdobie od 2.7.2016 do 1.7.2018 činí sumu 5.841,14 € (779,17 € x 2), ktorú sumu je povinný žalovaný zaplatiť žalobkyni, o čom súd rozhodol vo výroku I tohto rozsudku.

67. Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

68. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka platnom od 01.02.2013 výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ďalej len „ECB“) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

69. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

70. Žalobkyňa vyzvala žalovaného na plnenie písomnou výzvou zo dňa 17.5.2018, a určila mu lehotu na plnenie 3 dni od doručenia tejto výzvy. Žalovaný výzvu prevzal dňa 17.5.2018, pričom lehota na plnenie mu uplynula dňom 20.5.2018. Odo dňa 21.5.2018 sa žalovaný dostal do omeškania s plnením. Ku dňu 21.5.2018 činila základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0 %, zvýšené o päť percentuálnych bodov tak úrok z omeškania predstavuje 5 % ročne (§ 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Na základe toho súd uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 5.841,14 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 21.5.2018 do zaplatenia.

71. Nakoľko žalobkyňa cestou právneho zástupcu na pojednávaní zobrala žalobu späť v časti o zaplatenie 1.502,14 eur s 5 % úrokom z omeškania od 21.5.2018 do zaplatenia, súd konanie v tejto časti, v súlade s § 145 ods. 2 CSP v spojení s § 146 ods. 1 CSP, zastavil.

72. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

73. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

74. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

75. Podľa ust. § 263 ods. 1 CSP ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

76. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení vo výroku III a to tak, že žalobkyni na základe zásady úspechu v spore priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % proti žalovanému. Neúspech žalobkyne spočíva v späťvzati žaloby vo výške 1.502,14 eur s príslušným 5 % úrokom z omeškania ročne od 21.5.2018 (v percentuálnom vyjadrení 20 %). Úspech predstavuje súdom priznanú sumu 5.84114 eur s prísl. (v percentuálnom vyjadrení 80 %). Z procesného hľadiska totiž platí, že žalobkyňa zavinila zastavenie konania v časti späťvzatia žaloby, okrem prípadu, ak späťvzatiu došlo pre správanie sa žalobcu. Súd zároveň nevidel priestor pre aplikáciu ust. § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Košice II.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené procesné podmienky,

b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie musí byť podpísané a predložené v 2 rovnopisoch.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).